

Svajonų
ROMANAI

Aistra

KIRA SINCLAIR
Aistros vandenynas

2017 rugsėjis–spalis

Schmės
išskotojas

Knygute.lt

Kira Sinclair
(Kira Sinkler)

**AISTROS
VANDENYNAS**

Trijų knygų serija
„Sėkmės ieškotojai“
Trečia knyga

Versta iš Kira Sinclair,
Under Pressure, 2015
© Kira Sinclair, 2015

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su „Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo. Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

© Virginija Elena Stakienė, vertimas iš anglų kalbos, 2017

© Lina Noreikaitė, dizainas, 2016

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2017

ISBN 978-609-03-0279-8

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2017

Pirmas skyrius

- Daugiau neturiu iš ko rinktis, - aišku, tai galėjo būti suprasta kaip prašymas padėti, bet Kenedi Dahan ne tą turėjo galvoje. Visiškai ką kita.

Ji neatitraukė akių nuo priešais sėdinčio vyro, pasiryžusi imtis visko, kas būtina, kad tik priverstų jį bendradarbiauti. Nors buvo už Ašerį Reynoldsą buvo visa pėda žemesnė ir bemaž šimtu svarų lengvesnė, prireikus parklupdytų jį ant kelių.

Vyresnysis jos brolis, irgi atitarnavęs jūrų ruonis, per tuos metus daug ko ją išmokė.

Ašeris tingiai nusišypsojo.

- Ach, keksiuk, abu žinome, kad *yra* ne taip. Esu tikras, kad jei ko nors įsigeisi ir gražiai paprašysi, net pats velnias tau mielai padės.

Kenedi prisimerkė. Jai Ašeris Reynoldsas ir yra tas velnias, bet nė neketina jo prašyti, gražiai ar dar kaip nors. Ji reikalauja. Nesvarbu, kad jis jos viršininkas - ar vienas jų, vis vien bus priverstas daryti tai, ko šįkart jai reikia.

Pro langą už Ašerio nugaros liejosi jį glamo-

nėjantys Floridos saulės spinduliai, o tai matyti buvo kartu ir malonu, ir ne. Ji pajuto jų šilumą ir staiga panorą būti kuriame nors iš gražių Džeksonvilio paplūdimių, o ne biure ginčytis su šiuo neviltį keliančiu vyriškiu.

Bet geras norais pragaras grįstas. Giliai atsidususi Kenedi priėjo arčiau. Kaip visada jis drybsojo krėsele, ant kelių pasidėjęs belaidę klaviatūrą ir užsikėlęs kojas ant rašomojo stalo kampo. Jai buvo sunku suprasti, kaip tokia poza jis tiek daug nuveikia. Bet jam pavyksta.

Kenedi turi tai pripažinti, nors jai šiek tiek pikta. Jam puikiai sekasi verslas. Ir, esant kito kiems aplinkybėms, mielai iš jo pasimokytų.

Numetusi jo kojas, apautas juodais motociklininko batais, nuo rašomojo stalo, Kenedi su pasimėgavimu stebėjo, kaip jis loštelėjo krėsele, o pėdos trinktelėjo į grindis.

– Jei jau rimtai, juk supranti, kad turėsi tai padaryti, tiesa?

Jis piktai dėbtelėjo į ją žaliomis kaip samanomis akimis ir ji pasijuto lyg sugautas ir prie lentos smeigiamas drugelis.

Šleptelėjusi ant rašomojo stalo kampo, kur ką tik atsirado vietos atsisėsti, Kenedi susikryžiuo ant krūtinės rankas ir įsitaisė patogiai.

Šio susirėmimo ji nepralaimės.

- Patinka tau ar ne, bet rytoj išvykstame į Bahamus.

- Kada ėmei įsakinėti, mažyte? Juk ant tavo užmokesčio čekių vis dar pasirašau aš.

- Klysti, ant jų pasirašinėja Džeksonas, bet net jei pasirašinėtum tu, vis vien tau teks vykti. Man reikia, kad šioje dokumentinėje juostoje filmuotumeisi tu.

Kenedi kalbėjo šiurkštokai, bet sakė tiesą. Jis ištis jai reikalingas. Žūtbut.

Prieš keletą mėnesių jos brolis Džeksonas rado nuskendusį Pilietinio karo laikų laivą, dingusį daugiau nei prieš šimtą penkiasdešimt metų. Džeksonui, Ašeriui ir Knoksui priklausanti povandeninių paieškų ir gelbėjimo darbų įmonė „Tridantis“ gavo išskirtinę teisę tą laivą išžvalgyti. Jei gandai apie laivu gabentą auksą pasitvirtins, jiems niekada nebeteks sukti galvos dėl įmonės lėšų. O dabar ji tikisi, kad dokumentinis filmas apie „Tridančio“ radinį ir laivo „Chimera“ vertingo krovinio iškėlimą patrauks žiniasklaidos dėmesį ir atsiras naujų klientų.

- Taip nemanau, - Ašeris tęsė žodžius švelnia, lyg išlaikytas viskis, pietiečio tarsena. -

Pasirink kitą vaikną. Iš komandos, kuri daug laiko dirba po vandeniu. Rajaną, Chuaną ar Dreiką.

Jam dar nepradėjus vardyti, ji jau purtė galvą.

- Ne, ne ir dar kartą ne. Kino įmonei buvau pažadėjusi Džeksoną. Turėjau imtis šiokių tokių taktinių gudrybių, kad jie vietoj jo priimtų tave. Visa laimė, kad patrauklus tavo veidas atsvers aštrų liežuvį.

- Na jau. Tuoju parausiu.

- Ša, - murmtelėjo Kenedi ir trinktelėjo smailiu bato galu jam į blauzdą. Spyris nebuvo stiprus, kad paliktų mėlynę ar kokią žymę. Bet jam krūptelėjus, ji negalėjo nuslėpti pasitenkinimo.

- Pasiskųsiu tavo tėčiui, - juokais suinkštė Ašeris.

- Pirmyn. Už tai jis mane tik dar labiau mylės.

Ašeris irzliai suniurzgė ir tai buvo ženklas, kad jis nebejuokauja.

- Porą savaičių Džeksonas gali perduoti darbus Lorelei.

- Žinai, kad dabar jie abu mums reikalingi. Netinkamas laikas. Be jokių abejonių. Bet

Kenedi jau nebeturi jėgų apgailestauti dėl naujausio Džeksono ir Lorelės atradimo – keleto artefaktų, rastų Viduržemio jūros dugne. Jie visi pernelyg sureikšmina tikimybę, kad naujasis radinys teikia vilties, jog gali būti rastas dingęs senovinis miestas. Kadangi jie buvo įdėję daug pastangų, kad įgytų teises į „Chimerą“, dėl naujojo radinio negalėjo jomis rizikuoti. Turėjo jo neviešinti, kol bus pasirašyti dokumentai. O Džeksonas privalėjo likti vietoje, kad gintų jų teises.

– O kaip Knoksas?

Kenedi akimirką pajuto nusivylimą, bet atsiduso, ir tas jausmas pradingo. Dirbti su Knoksu būtų vienas malonumas. Kartu dalyvautų ir Eiverė Volš, jūrų archeologė, per daugelį metų sukaupusi naudingos patirties.

Bet juos abu patiesė gripas.

– Niekas kitas, tik tu, Ašeri. Neversk manęs paskambinti Džeksonui ir Knoksui.

Tik šie du vyrai galėtų priversti Ašerį daryti tai, ko jis nenori. Per tuos dvejus metus, kiek jį pažįsta, Kenedi nė karto negirdėjo jo kalbant nei apie kokius kitus draugus, nei apie šeimą. Visas jo gyvenimas sukasi tik apie „Tridantį“. Jis net nelaiko jokio naminio gyvūno.

Ašeris pasilenkė į priekį ir perkėlė klaviatūrą nuo kelių ant rašomojo stalo.

- Privalai manimi pasikliauti, jei sakau, kad turi susirasti ką nors kitą.

Nuo tos akimirkos, kai suprato, kad be Ašerio neturi iš ko rinktis, ji žinojo, kad jam sumanytas nepatiks. Nujautė, kad atsikalbinės, ginčysis, neatmetė galimybių, kad labai supyks.

Tačiau nesitikėjo, kad nuoširdžiai į ją pažvelgęs ramiai paaiškins, kad jis šiam darbui netinka. Kokį akimirksnį net patikėjo, kad jis turi svarių priežasčių atsisakyti.

Tada susivokė, su kuo turi reikalą, ir liovėsi bereikalingai nerimavusi. Jis apsimetinėja ir tiek.

Kenedi pasilenkė ir patapšnojo Ašeriui skruostą.

- Ką jau padarysi, nare, vienas už visus, - ji pasisuko ir nuėjo.

Stabtelėjusi prie durų, dar žvilgtelėjo per petį.

- Lėktuvas kyla devintą ryto. Jei teks tavęs ieškoti, labai pasigailėsi.

Ašeris liovėsi gniaužęs krėslo ranktūrius. Kraujas plūstelėjo į pirštus.

Pajuto kylant įtampą. Vien nuo minties apie

tai, ko ji prašo...

Pirmiausia įsitempė pečiai ir nugara. Tada skrandyje pajuto spazmus, lyg kokius jūrinius mazgus. Suspaudė gerklę. Ėmė džiūti burna. Liežuvis visai nebeklausė ir nebetilpo burnoje.

Pasireiškė gerai pažįstami sutrikimo požymiai, kurių, kad ir kaip stengtųsi, niekaip nepavyksta įveikti. Taip jo kūnas atsiliepia į įtampą. Nuo tada, kai buvo šešerių.

Pojūčiai įprasti. Košmariški kaip vaikystėje. Prisiminimai ir patyčios. Pažeminimas ir sumišimas. Visi įdėmiai spokso, kai jam pinasi kalba, kai sunku žodžiais perteikti paprasčiausią mintį.

Juk jis tarnavo specialiosios paskirties dalinyje. Buvo pats šauniausias. Vertė paklusti teroristus, darė sprogmenis nekenksmingus, nedvejodamas stojo ginti kitų. Bet tas nelemtas sutrikimas kankina jį taip ilgai ir jis niekaip jo nesutramdo.

Metams bėgant tobulai išlavino taktiką, kaip to išvengti, išmoko sėkmingai išsisukti iš padėčių, kai gali išryškėti jo kalbos defektas. Net geriausi jo draugai nenujaučia, kad jis turi sunkumų.

Ir nenori čia nieko keisti.

Deja, Kenedi paprašius – ak, ne, pareikalavus – tokios padėties neišvengs.

Maža to, jis bus pažemintas jos akivaizdoje.

Ašeris nė neabejojo, kad, jai stebint, viskas bus tik dar prasčiau. Kenedi Dahan kažkodėl neduoda jam ramybės.

Jos kvapas. Valdingumas. Gebėjimas pagauti jį meluojant, rudos kaip viskis įdėmios akys.

Ir dar, jam nieku gyvu nevalia jos liesti, nors trokšta to labiau už viską pasaulyje.

Ir dabar ji jau seniai išėjusi, o jį tebejaudina biure vis dar sklendantis jos kvėpalų aromatas.

Jam neramu, kad ji įaudrina jį nė nesistengdama. Ir kad jo kūnas visada nugali protą.

Kenedi jam tabu. Ji artimiausio jo bičiulio jaunėlė sesuo, jo pavaldinė, jau nekalbant, kad devyneriais metais jaunesnė. Yra ir daugiau priežasčių, dėl kurių negali duoti rankoms valios, bet kuo daugiau laiko su ja praleidžia, tuo darosi sunkiau.

Jis nusprendė vengti Kenedi, kiek tik pajėgia. Tačiau tai sudėtinga, turint galvoje, kad ji dirba įmonėje, kurios dalininkas yra jis. Kadangi kitaip neįmanoma, stengėsi ją atstumti laidydamas kandžias pastabas.

Jo laimei, ji lengvai pasidavė šiai apgavystei. Nes jam jau kilo įtarimas, kad ji tuojau suvoks savo galias ir... bematant ims jomis naudotis.

Ir jis turi pripažinti, kad galbūt nusipelnė jos pykčio.

Kad ir kiek svarstytum, projektas, kuriame ji ketino priversti jį dalyvauti, buvo prastas sumanymas. Kaipgi jam išsisukti iš šios padėties?

O svarbiausia, ar jam pavyks išsipainioti prieš atskleidžiant savo paslaptį?

Ašeris pakėlė ragelį ir surinko Knokso mobiliojo telefono numerį.

Kai draugas atsiliepė į skambutį, nepradėjo nuo įprastų juokelių, bet iškart užsipuolė.

- Kas per velnias, brolau? Nejaugi atėjo paskutinioji?

- Panašiai, - kranktelėjo Knoksas.

- Niekai. Mačiau, kaip šliaužei purvu, o iš kulkos pervertos žaizdos plūdo kraujas. O kai ėmėme tą kaimelį prie Kandaharo, man buvo 38°C temperatūros. Susiimk, vyruti. Mums tavęs reikia.

- Aš ne... - Knoksą kažkas netikėtai nutraukė, Ašeris išgirdo grumiantis ir tada pasigirdo ramus tylus balsas: - Ašeri, kad ir ko nori, at-

sakymas neigiamas.

- Daktariukė, - pasakė Ašeris su šypsniu lūpose.

Kad jau taip, Eiverė Volš jam patinka. Ir ne vien dėl to, kad ji mėgsta pasišaipyti iš jo bičiulio. Jis jaučia jai prielankumą, nes ji turi autoritetą ir dėl to su ja reikia skaitytis.

- Kaip laikaisi?

- Puikiai, bet Knoksui visai prastai.

- Ir jis taip sako.

- Kalbėjau si su Kenedi, - Eiverės balse išgirdo slepiamo pasitenkinimo gaidelę ir norėjo parodyti, kad tas jam nepatinka, bet pritrūko ryžto.

Kad ją kur tą Kenedi ir jos polinkį planuoti neleidžiant net paprieštarauti.

- Paklausk, - pradėjo jis ramesniu, kiek meilikaujanam balsu.

- Nė nepradėk, - perspėjo Eiverė. Ašeris susimąstė, ar gerai, kad jų grupelės moterys tarpusavyje nuolat viską aptarinėja. Jam tai iš tiesų ima kelti rūpesčių. - Tau vis vien nepavyks išsisukti, Ašai. Tik ne šįkart, - jos žodžius palydėjo neslepiamas malonus juokas. Ašeris net neišsižeidė, nors turbūt turėtų.

- Gerai, kad tau tai atrodo juokinga, - nutęsė

Jis, atsilošė ir kaip visada užsikėlė kojas ant rašomojo stalo kampo.

Nugrimzdęs visu svoriu į minkštos odos biuro krėslą, pasijuto atsipalaidavęs.

Geraširdiškai pajuokauti su moterimi jam įprasta. Jaučiasi ypač saugus ir ramus, nes jokiais žodžiais ar veiksmais nenuvilios Eiverės nuo jos mylimo vyro.

- Tai jau patikėk, be galo juokinga, - pasakė ji. - Nors kartą negali pasikliauti savo žavesiu.

- Ką tai turėtų reikšti?

- Na gi, Ašeri, juk žinai, kad esi gražus. Ir tuo naudojiesi.

Po velnių, juk čia nieko blogo. Dalinyje buvo mokomas pasitelkti visą savo pranašumą. Jis tik vykdė nurodymus, nei daugiau, nei mažiau.

- Džiugu matyti, kaip šį kartą tai atsisuko prieš tave, - tęsė Eiverė.

- Žinai, tikrai man patikai, daktariuke... kol netapai tokia valdinga.

Eiverė sukikeno visai nekreipdama dėmesio.

- Kad išsisuktum, šį kartą tavo žavesio nepakaks, jūreivi. Labai gaila.

Galbūt nieko neišeis, bet pamėginti verta. Nes kitaip... Iš baimės jį išpylė šaltas prakaitas....